

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

XVII. ÉVFOLYAM

25. SZÁM

2005. június 24.

Ára: 115,- forint

Emlékezzünk együtt Kádár Jánosra!

Találkozunk
a Fiumei úti
temetőben
2005. július 2-án
11 órakor.

Várunk mindenkit,
aki tisztelte
és szerette őt!

Munkáspárt

Osztályharc, szolidaritás, internacionalizmus

THÜRMER GYULA VÁLASZAI
A PRAVDA KÉRDÉSEIRE

Thürmer Gyula

A Pravda fogalom a nemzetközi kommunista mozgalomban. A Lenin által alapított lap évtizedeken át a mozgalom legnagyobb és legbefolyásosabb lapja volt. A Szovjetunió szétesése után a lap kiadása megnehezült. Az orosz kommunisták óriási erőfeszítéseket tesznek a kiadására. Igor Melnyikov, a Pravda bécsi tudósítója készített interjút Thürmer Gyulával, a Munkáspárt elnökével. Ebből idézünk részleteket.

– Elnök elvtárs, hogyan jellemezné a Munkáspárt másfél évtizedes útját?

– A Munkáspárt 1989 december 17-én jött létre. A magyar munkásmozgalom történetében először született olyan párt, amely nem a szocialista forradalom előestéjén alakult, hanem ellenkezésképpen, a szocializmus megbuktatása után. A párt helyzete új abban is, hogy a Munkáspárt nincs a hatalomban, de nem is illegális párt. A helyzetet bonyolította, hogy Magyarországon 1989 végén betiltották a pártok tevékenységét a munkahelyeken. A kommunista erők nem rendelkeztek tapasztalatokkal a polgári demokrácia viszonyai között folytatandó harcra. A párt tizenhat éves küzdelmének nagy eredménye, hogy megtanulta ezeket a módszereket. A párt minden parlamenti választáson indult, részt vett az EU- és a NATO-tagságról folytatott népszavazáson. 2004-ben maga is kezdeményezője volt egy sikeres népszavazásnak, amelynek az volt a célja, hogy a polgári kormány ne adhassa el az állami kórházakat.

– A párt második legnagyobb vívmánya, hogy mindvégig megmaradt marxista-leninista pártnak, megőrizte elméleti tisztaságát. Csábítás volt és van ma is. A 90-es évek elején a párttagság egy része a „baloldaliságban”, kispolgári sietségben, a kommunizmus gyermekbetegségében szenvedett. Úgy gondolták, hogy az egykori szocializmus emléke, Kádár János tekintélye elég erős ahhoz, hogy a Munkáspárt visszafordítsa a kapitalizmust. A párt megszenvedte ezeket a nézeteket, de nem ment ebbe az irányba. Ugyancsak nem követte azokat, akik azt hirdették,

hogy fel kell adni a marxizmust, fel kell adni az osztályszemléletet, a munkásosztály érdekeinek védelmét, és olyan pártot kell létrehozni, amely nem ideológiai jellegű, nem kötődik a munkássághoz.

– Az elmúlt egy évben új támadást kellett elhárítani. Nyugat-európai mintára a Munkáspártban is elkezdtek egyesek azt a koncepciót terjeszteni, hogy marxista munkáspárt helyett ideológiától mentes értelmiségi pártra van szükség, a demokratikus centralizmusra épülő harci szervezet helyett laza, internet-szerű hálózatra, a munkásosztály érdekeinek képviselete helyett az antiliberalis, antiglobalista erők összefogása kell.

– Mi adte a Munkáspártnak? Mindenekelőtt kommunista elődeink emléke. Azoké, akik 1956-ban, az ellenforradalom idején tudták, hogy helyük a munkás, a dolgozó mellett van. Másodszor a létező kommunista pártok harca, a velük való együttműködés. Harmadszor a hit abban, hogy nekünk van igazunk, és ha képesek vagyunk gyermekeinket a kommunisták mellé állítani, akkor képesek leszünk a magyar dolgozók többségét is.

– A Munkáspárt igen aktív nemzetközi téren. Ön miben látja az internacionalizmus lényegét? Van-e még egyáltalán internacionalizmus? Mi a helyzet a békemozgalomban?

– Az internacionalizmus a baloldali erők értéke, de sajnálatos módon meg kell állapítani, hogy az internacionalizmus nagyon sok magát baloldalinak, sőt kommunistának nevező pártból kihalt. Mondok példákat. 1999-ben a NATO háborút indított Jugoszlávia ellen. A kommunista pártok Cipruson csúcstalálkozót tartottak. A

szándék szép volt és internacionalista. A valóság siralmas. A Francia KP el sem jött a tanácskozási, ami nem véletlen, hiszen ebben az időben a Francia KP tagja volt annak a francia kormánynak, amely bombázta Belgrádot. A német PDS képviselői meg arról beszéltek, hogy a NATO is rossz, meg Milosevic is rossz. A végeredmény az volt, hogy érdemben semmit nem tudunk tenni a szerbiai baloldalért. Aki azt hiszi, hogy jól járt, téved. A NATO-agresszió idején nemcsak az amerikaiak ellen küzdő Jugoszlávia került elő, hanem az európai baloldal is. 1999 után a nyugat-európai kommunista pártok jelentős része teljesen elvesztette osztályharcos jellegét.

– Mit értek én ma internacionalizmuson? Három dolgot. Egy, azt az elhatározást, hogy küzdünk a kapitalizmus ellen. Kettő, a nemzeti keretek között rendelkezésre álló szellemi, anyagi és egyéb eszközeinket a közös cél érdekében együttműködve használjuk. Három, szolidarisak vagyunk egymás nemzeti harcával.

– Együtt lehet működni olyan pártokkal is, amelyek nem vagy csak korlátozottan küzdenek a tőke ellen, de ez nem internacionalizmus. Lehet óriási sikereket elérni nemzeti szinten, de ha ez a saját lehetőségeink túlbecsüléséhez, önzéshez vezet, ott nincs internacionalizmus. Ha együtt is működünk, de kiiktatjuk egymást, nem támogatjuk egymás nemzeti megoldásait, ugyancsak nem lehet internacionalizmusról beszélni.

– Nagyra értékelem az Orosz Föderáció Kommunista Pártjának erőfeszítéseit a FÁK-tagállamok kommunista pártjai együttműködésének erősítésére. Nagyon fontos az a munka, amelyet a Görög KP fejt ki a nemzetközi kommunista mozgalom kapcsolatainak erősítésére. Úgy gondolom, erre kell mennünk, csak egy kicsit gyorsabban.

– A békemozgalom válsága a baloldal válságát is tükrözi. Ha elhisszük az amerikai-angol propagandának, hogy Irakban tömegpusztító fegyverek vannak, és ezért megérdemlik, hogy szétbombázzák az ősi Bagdadot, akkor nem lehet békeharcról beszélni.

(Folytatás a 8. oldalon)

RÉSZLETEK A KONGRESSZUSI FELSZÓLALÁSOKBÓL

- ♦ „Keressük egymást, hogy összefoghassunk!”
- ♦ „A jó ügyekben olyanok is mellénk állnak, akik egyébként nem támogatnak bennünket.”
- ♦ „Nekünk nem mindegy az, hogy hogyan jutunk be a parlamentbe.”
- ♦ „A munkát helyettünk nem végzi el senki.”

(4. oldal)

FÖLDREZGÉS

Későre jár. Nemsokára éjfél ut az óra. Ám hirtelen csörögni kezdenek az edények az öreg almáriumban. A gazdaember döbbenetesen ugrik fel ágyából, és szalad át a tisztaszobába. Megrökönyödve bámul az üveges szekrényre, melyben irdatlanul táncolnak a tányérok, poharak. De a plafonon a csillár is kileng, sőt már a ház falai is remegnek. Ugyanekkor furcsa, távoli, mély dübörgés hallatszik. Mintha egy óriási állat morgolódna a föld méhében. Aztán egy csattanás, majd hirtelen csend.

Csodálkozás, és döbbenet. De pár perc múlva előlről kezdődik az egész. A gazda rémülten motyogja:

– Mi ez?! Földrengés?

Kiszalad a tornácra, és a kert végében erős reflektorok villogását látja. Onnan jön a hang. És onnan indulnak ki a rezgések is!

– Hallottál már a Gese-sekről? – kérdezi Zoli egy álmos vasárnapon.

– Nem én! – válaszolom értetlenül. – Kik azok a Gese-sek?

Begázolnak a földekre

– Ezek nem tisztelnek se istent, se embert! Úgy járkálnak ki-be más földjére, telkére, kertjébe, mintha az övék lenne. Hatalmas terepjáróikkal letaposkák a vetést, érdeklí is őket, mit melóztott vele tavasszal a paraszt!

– Na, de miért teszik ezt? – kérdezem. – Mert gondolom nem passzióból csinálják...

– Hát állítólag kutató emberek... Olajat keresnek – mondja komolyan Zoltán. – Itt, nálunk. A kertekben, dűlőutakon, földeken.

Döbbenetesen hihetetlennek tűnik ez az egész. Olajat keresnek itt, Budapest kapujában?

– A vezetékek pedig arra való – folytatja Zoli, aki lassanként kezd kiművelődni az olajkutatás területén, hogy felfogják a föld mélyéről jövő rezgéseit. És így három dimenziós térképeket készíthetnek a talaj mélyrétegeiről.

(Folytatás az 5. oldalon)

A KÜLFÖLDI MUNKAVÁLLALÁS BUKTATÓI

Mi van azokkal, akik külföldön vállalnak munkát, s odaérkezve a csábító ajánlatból csak romokat találnak? Így járt a szülésznő képzettségű E. Judit, a Líbiát és az Egyesült Államokat is megjárt és ott is dolgozó, magasan képzett ápolónő, akit úgy vágtak át, ahogy az a nagykönyvben írva vagy. Mindezt Angliában, 2004-ben.

(5. oldal)

EZ TÖRTÉNT a nagyvilágban

Június 15. Oroszország békeszerződést kíván kötni Japánnal, ezért Putyin elnök novemberben Tokióba utazik. Az egyezményt a II. világháború óta nem sikerült megkötni, mert Japán ragaszkodik az azóta orosz fennhatóság alatt álló Kuril-szigetek visszakapásához. A vita a gazdasági együttműködést is hátráltatta eddig, most viszont Japán szeretne a Szibériából a csendes-óceáni orosz kikötőbe hamarosan érkező olaj fő felvásárlójává válni.

Június 16. Hivatalos kapcsolatot létesített a NATO a palesztin vezetéssel, hangsúlyozva, hogy a szervezet nem törekszik szerepvállalásra a közel-keleti békefolyamatban. Izrael már régóta tagja a katonai szövetség mediterrán partnerségi programjának. A NATO esetleg abban vállalna szerepet, hogy egy palesztin-izraeli békemegállapodás betartását ellenőrizze.

Június 17. Felesküldött Kuvaitban a parlament első női tagja, a frissen kinevezett tervezési és közigazgatási miniszter, Muszama al-Mubarak – konzervatív és iszlamista képviselők zajos tiltakozása közepette. A kuvaiti nők egy hónappal ez előtt kaptak választójogot.

Június 18. Nagyszabású amerikai hadműveletek folynak Irakban, amelyekkel gátat akarnak vetni külföldi fegyveresek beszivárgásának a szomszédos Szíria felől. Az utóbbi napokban ötven felkelőt megöltek, százat foglyul ejtettek az amerikai-iraki erők. Damaszkusz tagadja, hogy a határon lázadók jutottak át. Eközben Irakban újabb robbantásos merényletek történtek.

Június 19. Minden vasúti alkalmazott sztrájkba lépett Romániában. Négy vasúti szakszervezet csatlakozott a tíz napja sztrájkoló mozdonyvezetőkhez és karbantartókhoz, mert a szaktárcával eddig nem sikerült megegyezni. A vasutasok 10,7 százalékos béremelést és havi húsz élelmiszerjegyet követelnek.

Június 20. A menekültek világnapján az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága jelentésében arra hívja fel a figyelmet, hogy világszerte több mint 19 millió üldözöttel, kitelepítettel számolhatunk. Legutóbb a somáliai Darfúrból telepítettek ki erőszakkal 660 ezer lakost. Az afgánok adják a menekültek legnépesebb táborát, őket követik a szudániak s más afrikai államok menekültjei.

Június 21. Rekordszintre emelkedett a nemzetközi piacokon a kőolajár. A drasztikus nyersolajdrágulás mögött egyrészt az energiaforgalmazás globális szintű növekedése áll (főleg az amerikai és az ázsiai térségben), másrészt a nagy olajexportáló országok (például Nigéria, Irán) politikai instabilitása okozza.

Olajshordók Indonéziában

A VÁLSÁGCSÚCS KUDARCA

Az Európai Unió állam- és kormányfőinek június 16–17-én a belga fővárosban tartott csúcsértekezlete a minimális elvárásokat sem hozta. Jean-Claude Juncker soros elnöknek a kulcszák mögötti közvetítései, a hat kelet- és közép-európai tagállam „látványos” lemondása remélt támogatásaik egy részéről sem volt elegendő ahhoz, hogy elfogadják az EU 2007–2013-as évekre vonatkozó költségvetését.

A brüsszeli kudarc folytatása volt az Európai Alkotmányt elutasító francia és holland népszavazásnak. Az elhúzódozó tárgyalások azt mutatták, hogy az Unió jövőjét illetően alapvető nézeteltérések vannak a tagállamok között. Kétségessé vált a további bővítés, és több országban vitatják a közös pénz, az euró szükségességét is. Erdemi vita nélkül a „huszonötök” a jövő év első felében tartandó csúcsig félretették az alkotmányt, és elvetették az újratárgyalását vagy a módosítását. Juncker szerint most „hosszabb gondolkodási időre van szükség”, ezért a jóváhagyás határidejét 2006 novemberre helyett egy évvel meghosszabbították. Előreláthatólag elmarad a július 10-ére kitűzött luxemburgi népszavazás, és nem lesz referendum Dániában szeptember 27-én. Az erős „nemmel” szembenéző cseh, lengyel, svéd, ír és más kormányok egyelőre megnyugodhatnak.

A Jean-Claude Juncker luxemburgi kormányfő által javasolt „kompromisszumos költségvetést” különböző okok miatt Nagy-Britannia, Hollandia, Svédország, Finnország és Spanyolország elutasította. Dá-

nia valamint Olaszország pedig tartózkodott a szavazáskor. A fő törésvonal Jacques Chirac francia elnök és Tony Blair brit kormányfő álláspontja között húzódott. Chirac ragaszkodott az agrártámogatások 2013-ig már kialakított szintjéhez, Blair viszont nem járult hozzá a Nagy-Britanniának „járó” visszatérítés csökkentéséhez, ami 1997–2003 között átlagosan évi 4,6 milliárd eurót tett ki. A britek csak akkor hajlandók engedni a Nagy-Britanniát érintő befizetések és a támogatások közötti különbség kétharmadát jelentő visszatérítések összegéből, ha az EU az agrártámogatásokat is csökkenti. Az angol kormányfő szerint a mezőgazdasági támogatás az EU költségvetésének a negyven százalékát jelenti, de a lakosságnak csak öt százalékát részesül belőle.

Blair kijelentette, hogy a szervezet hétszer több pénzt fordít az agrárszektorra, mint a kutatásra, a tudományra és az oktatásra, amelyek a XXI. század prioritásait jelentik. Az angol kormányfő azt mondta, hogy „változtatni kellene a sebességen, és jobban alkalmazkodni ahhoz a világhoz, amelyben élünk”. Július elsejétől

Nagy-Britannia lesz az EU soros elnöke, ami tovább erősíteti az ultraliberális tendenciákat. Az események azt mutatják, hogy megbukott az EU korábbi motorját jelentő francia-német tengely, amelyet a két politikailag meggyengült ember, Chirac és Schröder már képtelen vezetni. Blair viszont a német kancellárjelöltre, Angela Merkelre kacsint, akivel megteremthetné az EU új centrumát, a brit-francia tengelyt.

Az Európai Unióban hosszabb ideje két koncepció ütközik: a Tony Blair-féle liberális és a látszólag szociálisan érzékenyebb, a szolidáris Európa fontosságát hangsúlyozó francia-német álláspont. A tíz új tag többsége, beleértve Magyarországot is, elkötelezettek a liberális „reformok” végrehajtásában és az USA-hoz fűződő kapcsolatok erősítésében. A régi tagok még a bővítés előtt kikényszerítették az újakatól a szabadpiac minden lehetőségét, és a konkurencia kiiktatását is biztosító privatizáció előnyeit, de a hazai vállalkozók alulmaradnak az egyenlőtlen versenyben. A 2007–2013-as időszakra vonatkozó költségvetés előnyeit, de a hazai vállalkozók alulmaradnak az egyenlőtlen versenyben. A 2007–2013-as időszakra vonatkozó költségvetés előnyeit, de a hazai vállalkozók alulmaradnak az egyenlőtlen versenyben. A 2007–2013-as időszakra vonatkozó költségvetés előnyeit, de a hazai vállalkozók alulmaradnak az egyenlőtlen versenyben.

Francis Wurtz, az Európai Parlament Baloldali és Északi

Zöld frakciójának az elnöke a francia és a holland népszavazás után azt mondta: „eljött az ideje annak, hogy a lakosság az EU jövőjéről nyílt, a hatalom és a média befolyásától mentes vitát folytasson”. Az európai vezetők félnek a „dominó-effektustól”, amely újabb országok elutasítását jelentheti. A baloldali frakció svéd tagja, Eva-Britt Svensson a párizsi l'Humanité munkatársának kijelentette, hogy az „Európai Alkotmány halott”. „Véget kell vetni a liberális politikának, és a monopolhelyzetet élvező Európai Bizottság jogainak a csökkentésével növelni kellene az Európai Parlament szerepét”. Svensson asszony hozzáfűzte, hogy „az EU-ban erősíteni kell a döntéshozatal átláthatóságát, ami közelebb hozná az embereket az unióhoz. A polgárokat nem lehet a vitából kirekeszteni”.

Az Európai Alkotmány jóváhagyásáról Magyarországon a lakosság véleményének a megkérdezése és nyilvános társadalmi vita nélkül a parlament 386 tagja döntött. Az európai alkotmányozó Konvent egyik magyar tagja, Vastagh Pál (MSZP) a francia referendum után kijelentette, át kell gondolni, hogy „a népszavazás valóban alkalmas eszköz-e arra, hogy közvetítse a társadalom többségének az akaratát”.

No comment!

Lengyel Ákos

Fejlődő autógyártás Kínában

A londoni „The Economist” szerint a Kínai Népköztársaság belépett autópánci „nagy ugrásának” korszakába. 2002-ben a fogyasztói igény 56, 2003-ban pedig 75 százalékkal növekedett. Tavaly a fejlődés „csak” 15 százalékos volt, mert a kormány megszigorította az áruvásárlási hitelek felvételét. Szakértők azt állítják, hogy a gépkocsieladás évi 10-20 százalékos növekedése várható az elkövetkező években is Kínában.

Evi ötmillió autó hazai értékesítésével a távol-keleti ország az Egyesült Államok (17 millió) és Japán (5,9 millió) után a harmadik helyet foglalja el. A The Economist idézi David Thomast, a Ford pekingi képviselőjét, aki kijelentette, hogy „két-három éven belül Kína a második, és 2010–2015 körül pedig már az első helyre kerülhet”. Kína 2001-ben lett a Kereskedelmi Világszervezet, a WTO tagja, amely előírta az autóimport jelentős könnyítését is, a vámtarifák megváltoztatása előtt azonban a hazai gyártók mérsékeltek árait. Az országban gyártott gépkocsik ára évenként mintegy tíz százalékkal csökken.

A gazdaság egyik húzóereje, az autógyártás, a hatóságok ezért is támogatják a kínai többségű vegyes vállalatok létesítését. A Volkswagen és az állami tulajdonú shanghai Autóipari Rt. közös vállalata a város Jiading nevű negyedében van, amelynek gyártmányai népszerűek az országban. Jiadingban már folyik az amerikai Detroitihoz hasonló „autóváros” építése is. A részben a helyi önkormányzat, részben a központi kormány által finanszírozott programra 2,4 milliárd dollár fordítottak mostanáig, a további mun-

kák pedig még mintegy 3,6 milliárd dollárt igényelnek. Detroittal ellentétben a kínai autógyártásban egy 5,4 km hosszú Forma-1-es versenypálya is épült, amelyet a tavaly októberben tartott futammal avattak fel.

Az autótulajdonosok száma még alacsony Kínában, és ezer főre mindössze 7-8 gépkocsi jut, szemben a 120-as világ- és 600-as amerikai átlaggal. A magánautók száma országosan mintegy tízmillió, de a 12 milliós Pekingben már minden hatodik lakosra esik egy gépkocsi, amelyeknek a 80 százaléka személyi tulajdonban van. A forgalomban lévő autók egynegyedét az utóbbi két évben vásárolták. Felmérések szerint mintegy 50-60 millióan szeretné-

nek gépkocsit venni az országban. A tapasztalatok azt mutatják, hogy a kínaiak egyelőre a rövidebb utakra használják az autót, amit részben az autópályák melletti infrastruktúra kiépítésének a hiánya, másrészt pedig a repülő- és vonatjegyek alacsony ára indokol. A lakosság mozgása 1990, a belföldi utazási korlátozások megszüntetése óta ugrásszerűen megnövekedett.

A gépkocsik növekvő száma Pekingben, Shanghaiban és más nagy városokban nagymértékű környezetszennyeződést okoz. A kínaiak arra törekednek, hogy 2008-ra, a pekingi olimpia idejére a káros gázok kibocsátásának a szintjét megfeleljen az Európai Unió legszigorúbb előírásainak is. A forgalom növekedésével felgyorsult az autópályák építése is. 2004 végén az autósztrádák hossza 34 000 km volt, ami kétszerese a négy évvel előttié. A tervek szerint az au-

tópályák hossza 2020-ra elérheti a 70 000 km-t. A teljes kínai úthálózat jelenleg közel másfél millió kilométer (!) hosszú, aminek a 44 százaléka az előző tizenöt évben épült. A gazdaság jelentős és folyamatosan növekvő energiaimportra szorul, amelynek egyharmadát a gépkocsik fogyasztják el.

A kínai piac fellendülésével ellentétben az amerikai autógyárak belföldi értékesítése visszaesett. A világelső General Motors (GM) öt, a japán Toyota mögött a harmadik helyen lévő Ford négy százalékkal kevesebb kocsit adott el az év első négy hónapjában, mint a múlt év hasonló időszakában. A költségek csökkentése érdekében a GM mintegy 25 000 alkalmazottat bocsát el az USA-ban, és 12 000-t pedig európai gyáraiból. A hatékonyságra jellemző, hogy a GM-nél átlagosan 34 óra alatt készül el egy kocsi, a Toyotánál pedig ehhez csak 28 óra szükséges. GM első negyedévi vesztesége meghaladta az 1,1 milliárd dollárt.

Magyarországon mintegy 2,8 millió kocsi volt forgalomban 2004 végén, amelynek 25-30 százaléka az egykori KGST-országokban készült. A gépkocsipark átlagéletkora 10-11 év. A hazai autópiacon is hanyatló ágba került az idén. Forgalmazók szerint az új gépkocsik eladása 2005 első öt hónapjában 13 százalékkal csökkent a múlt év azonos időszakához képest, és ez a tendencia várhatóan tovább folytatódik.

Bence Dániel

Indul a fogyasztóvédelmi kommandó

Mesterházy Attila, az Ifjúsági, Családügyi, Szociális és Esélyegyenlőségi Minisztérium politikai államtitkára és Szűcs András, a Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség igazgatója sajtóértekezleten ismertették a fogyasztóvédelem nyári terveit.

A június 13-ától szeptember 30-áig tartó akció keretében mintegy hater ezer vendéglátó egység, szálláshely és cukrászda ellenőrzésére kerül sor. 2003-ban 4100, 2004-ben pedig 6000 vendéglátó üzletben tartottak vizsgálatot. A kifogásolt üzletek aránya 60-ról 80 százalékra emelkedett három év alatt. Mesterházy Attila elmondta, hogy kiemelten kezelik az étel- és italárak feltünetését, a túlszámlázást valamint a nyugtaadást. Ellenőrzik az élelmiszerek szabályszerű hűtését és tárolását. A próba-fogyasztások során az ellenőrök tavaly minden tizenharmadik esetben tapasztalták a vevő megkárosítását, és nyolc százalékra tehető azoknak a vendéglőknek az aránya, ahol lejárt minőségű termékkel találkoztak. Gyakori jelenség, hogy az itallapon feltüntetett száz százalékos gyümölcslel helyett alacsonyabb gyümölcsanyagadót

italt szolgálnak fel. Hasonló tapasztalatok vannak a szesz-italoknál is.

Szűcs András hangsúlyozta, hogy az idegenforgalmilag frekvenciált helyeken (Balatonpart, Velencei-tó, Eger környéke, Budapest, Hajdúszoboszló stb.) és kiemelt rendezvényeken (például Forma-1, Szigetfesztivál) „koncentrált vizsgálatokat végeznek”. Igyekeznek a külföldi turistákat is megvédeni az „ügyeskedőktől”. A Szabadság munkatársának kérdésére az igazgató elmondta, hogy mintegy kétszáz kollégája végzi az ellenőrzést, de a „kommandókban” részt vesznek az ÁNTSZ, az APEH, a rendőrség és az önkormányzatok képviselői is. A cukrászdákban megnézik a „fagylaltkönyvet” illetve a „fagylaltforgalmi naplót” is. A mélyhűtött termékek és a jégkrémek kiszolgálása ugyanis az adagolópultba helyezésétől számított 72 órát illet-

ve a tégelyen feltüntetett időtartamot nem haladhatja meg.

A Fogyasztóvédelmi Felügyelőség lehetőségei korlátozottak, mert szabálysértési eljárás esetén maximum százezer, illetve ismétlődő esetben százötvenezer forintos büntetést szabhat ki. Üzletbezárás elrendelésére nincs joguk, ezt kizárólag a helyi jegyző teheti meg. A főfelügyelőség tavaly húsz bejárást kezdeményezett, de ez csak tíz esetben történt meg. A leggyakoribb jelenség a túlszámlázás. Panasz esetén Szűcs András azt tanácsolta, hogy a vevő vagy a fogyasztó kérje a „Vásárlók könyvét”, amelyet mindig „hozzáférhető helyen kell elhelyezni”. Ajánlatos az észrevétel egy másolatát a területileg illetékes Fogyasztóvédelmi Felügyelőséghez is eljuttatni.

A fogyasztóvédelem hatékonyabb tétele érdekében egy új koncepció kidolgozása már megkezdődött, amelynek a társadalmi vitája jelenleg is folyik. A javaslatok szerint a fogyasztóvédelem a jövőben több jogot (üzletbezárás stb.) kapna, és a törvényvel összhangban kerülhet a parlament elé.

Törvénnyel vagy törvény nélkül a fogyasztó kiszolgáltatott helyzetben van, és a gyakran sokmillió hasznát zsebre vágó vállalkozások tulajdonosai könnyen kifizetik a százezer forintos büntetést. A csatlókkal, a visszatérő szabálysértőkkel szemben a jövőben keményebb eszközöket kellene alkalmazni. Az illetékes hatóságok igénybe vehetnék a nyilvánosság sokszor elrettentő erejét is!

– Tudósítónktól

Akcióterv mint díszlet

A kormány 2004 júliusában elkészítette a „Nemzeti cselekvési terv a társadalmi összetartozásért” című dokumentumot, melyben megjelenítette mindazokat az intézkedéseket, amelyeket 2004–2006 között a szegénység és a társadalmi kirekesztés ellen kíván tenni. A „tervezet” egyetlen értékelhető gondolata az a megállapítás, mely szerint: a szegénységből kivezető út a foglalkoztatás.

Az Európa Tanács Foglalkoztatási Speciális Munkacsoportja 2003–2004-ben Wim Kok volt holland miniszterelnök vezetésével tanulmányozta a foglalkoztatási mutatók javításával összefüggésben azokat a feltételeket, amelyek jelentőségét a széles európai tömegek életszínvonalának romlását megakadályozni hivatott brüsszeli elképzelések hangsúlyozzák. Wim Kok munkacsoportja az unió akkori tagállamait és a 2004-ben csatlakozni kívánó országokat is vizsgálva tömören a következő megállapításra jutott: több munkahelyre van szükség Európában.

E határozatnak szánt, de semmitmondó és tartalom nélküli kívánság valóra váltása érdekében „négy területen kell lényegi intézkedéseket hozni:

- a munkavállalók és a vállalkozások alkalmazkodóképességének fejlesztése,
- az inaktív réteg munkavállalásra ösztönzése és a munkavállalás elérhetővé tétele mindenki számára,
- a szellemi tőke hatékonyabb felhasználása,
- a kormányzati munka javítása, a reformok hatékonyabb végrehajtása.”

(Idézet a Foglalkoztatáspolitikai és Munkügyi Minisztérium által a Wim Kok jelentésről interneten közzétett tájékoztatóból.)

Ennek értelmében és a lisszaboni célkitűzésekkel összhangban fogalmazták meg, hogy a tagállamok foglalkoztatáspolitikájának három átfogó és egymással szorosan összefüggő célra kell irányulnia, ezek: a teljes foglalkoztatás, a minőségi és produktív munka és a társadalmi kohézió és befogadás.

Követelményként deklarálják továbbá, hogy a stratégia megvalósítása során biztosítani kell minden érintett bevonását.

A tanács a magyar foglalkoztatáspolitikára vonatkozóan is megfogalmazta lakonikus ajánlásait. Mindössze egy oldalon kifejtették, hogy:

- Magyarországon a foglalkoztatási ráta alacsony.
- Jelentős munkaerő-piaci egyenlőtlenségek vannak a régiók között.
- Az oktatás és képzés nem megfelelően alkalmazkodik a munkaerőpiac igényeihez.
- A munkabérek terhelő adók és járulékok szintje magas.
- A munkavállalók egészségi állapota aggodalomra ad okot.

– Szükség van az egészségügyi ellátás javítására.

– A munkavégzés feltételeit rugalmasabbá és családbaráttá kell tenni.

– Lépéseket kell tenni az élethosszig tartó tanulás stratégiajának kidolgozása érdekében.

A fenti ajánlásokra reagálva 2004 végén megszületett egy 59 oldal terjedelmű, Nemzeti Foglalkoztatási Akciótervnek nevezett ötlemtény, amely egyetlen önálló gondolat nem tartalmaz, konkrét tenni akarást nem tükröz.

Elsőként az fogalmazódik meg bennem, miért látja át jobban egy holland ember a mi problémáinkat? Azok a kiváló honi tisztviselők, akik az átlagot jóval meghaladó javadalmazásban részesülnek, miért nem tudták megállapítani mindezeket? A magas hivatalban ülő magyar tisztviselők még a statisztikai adatok megfelelő elemzésére sem képesek? Ha így áll a helyzet, akkor hogyan fogják ők az unió ajánlásait a gyakorlatba átültetni? Itthon, a magyar kultúrán szocializálódva nem látják (vagy nem akarják látni, mert más az érdekük) a saját problémáinkat.

Ha ez igaz, és – mint láttuk – külföldi tisztviselők gyorsan és

hatékonyan látják át helyzeteket, akkor a magyar államapparátus jelentős részét le kellene építeni. Főként pedig a központi szerveket.

Van a kormányknak persze erre vonatkozó elképzelése, hogy ne volna, természetesen uniószrogatásra, az eddigi tapasztalataimból azt kell feltételeznem, hogy azokat építik majd le, akik havi 200–300-as ügyiratkezeléssel robotolnak az első fokú szerveknél. Remegő gyomorral és állandó stresszben.

A súlyos vezetési válságban lévő jelenlegi rendszer logikájából az következik, hogy a Nemzeti Foglalkoztatási Akcióterv csupán díszlet – nem több. Sajnos azonban az Európa Tanács ajánlása is csupán a valóságtól elrugaszkodott irracionális álom. Egymásnak elmentmondó, egymást kizáró követelmények összeegyeztethetőségének üres látszata.

A kapitalizmusban nincs és nem is lesz teljes foglalkoztatottság. Munkához csak az jut-

hat, akiből a tőkés a legnagyobb hasznot préselheti ki. Nem elegendő az, hogy a munkát végző teljesítménye által a tőke megtérüljön, az általa előállított érték nagyobb legyen, mint a befektetett értékek. A verseny következtében a tőkés számára csak a többiekét meghaladó mértékű profit fogadható el. Ha a vállalkozó lemond erről, és megelégszik szerényebb haszonnal, akkor a rendszer logikájából következően versenyhátrányba fog kerülni, végül tönkremegy. A szociálisan érzékeny vállalkozó ebből a gazdasági rendszerből szükségszerűen eltűnik. A kormány liberalizmusa Magyarországon is lehetővé teszi, „hogy a gyengébb társadalmi elemek az erősebbek által kiszármányoltassanak.” Írta ezt 1900-ban dr. Nagy Ferenc jogászprofesszor és nem tévedett.

A magyar foglalkoztatási helyzetet pedig az tükrözi valóságosan, amit Rezsőfi István, a Hajdú-Bihar Megyei Munkaügyi Központ igazgatója nyilatkozott a Munkaügyi Szemle 2005 márciusi számában: „Egyre nehezebb a megváltozott munkaképességű, fogyatékkal élő ügyfeleket elhelyezni.”

Varga Mária

A szakszervezetek és a kormány

Eltérően ítélik meg a magyarországi érdekvédelem jelenlegi helyzetét a legnagyobb hazai szakszervezetek vezetői. Legálabbis ez derült ki azon a napokban lezajlott találkozóon, amelyen a konföderációk képviselői többek között a kormány munkájáról folytattak eszmecsereket. Az MSZOSZ első embere, Wittich Tamás például pozitívan értékelte a szocialisták tárgyalóképességét. Ellenben Borsik János, az autonómok szóvivője az érdekvédelem terén tapasztalható hiányosságokra, a nehezkésen működő érdekképviseletre hívta fel a figyelmet.

Mindenesetre tény, hogy nálunk még csak a kezdeti lépéseknél tart a szakszervezeti mozgalom: pozitív megközelítés ide, borúlátás oda, azt kell látnunk, hogy a nyugat-európaiakhoz képest jóval kevésbé szervezett fórumok nem

igazán tudják eredeti funkcióikat betölteni. Még akkor sem, ha figyelembe vesszük, hogy 2002-ben a Medgyessy-kabinet ötven százalékkal emelte a középső társadalmi rétegét és hogy különböző érdekegyeztetési keretek felállításá-

val kívánta áthidalni a munka világában érzékelhető nehézségeket.

Ezek a lépések, bár kétségkívül értékelendők, nem jelentenek igazi áttörést. Egyrészt, mert több szakszervezet is kifogásolta: az említett béremelések gyakran nem tartanak lépést az inflációval és nem is rendszeresek. Másfelől az érdekegyeztetési tanácsok egyelőre csupán formális jellegűek, olajozott működésükhöz sokéves tapasztalat és megfelelő törvényi háttér lenne szükséges.

B. Deák András

És ha tragédia lesz?

A tévében épp a K and H ügyet ismertetik, a műsorvezető a gyanúsítottokról beszél. A tízmilliárd (?) forintról, a kárrol. „Remélhetőleg, hamarosan tisztán lehet látni – így a bróker ügyvédje –, nem minden részletében derítették fel az ügyet (!), egy részét nem is érdemes kutatni...”

Két gyanúsított őrizetben van. Aki a sorozatok kitervelője, a másik idegen. Valamiképp olyan az egész, mint az „itt a piros, hol a piros” játék. Soha nem tudni, mikor mi van a K and H-sikkasztással. De hát így kell ezt csinálni. nehogy véletlenül is a nyilvánosság tudja, értse, miről van szó!

Most hírlík, a hiányzó összeg nem azonos a hiánnyal! Legfeljebb „veszélyeztetett” milliárdokról beszélhetünk!

Úgy tűnik, nem kell, hogy mindenki tudjon mindent. Elég, ha a szakemberek tudják. Vé-

gül is kinek a pénze bánja? Akinek bizalma volt a bankban. Lett volna óvatosabb, minek bírt volna annyira! Vagy ne lett volna olyan kapzsi, hogy még többet akar...

De hát ez a kapitalizmus lényege! A sokhoz jön a több, a még többhöz a sok – aztán kezdődik az egész előlrol.

A lényeg: a bankok soha nem látott profitot zsebelnek be – és még ez sem elég. Újabbban azon „filóznak”, a nyugdíjikat kellene átutalásra bírni, banki átutalásra! Ne a postás hozza! Milyen nagyot,

mintegy 13-14 milliárdot lehetne keresni, a banki kezelésen! És a tételekért külön felszámítani a költségeket. A költségeket, amit senki sem tud, hogy mekkorák! A fő: a haszon, a profit.

És felröved bennem egy kép: a Moszkva téren, az autók forgatagában – éppen dugó dugó hátán, mert elkezdődött a metrófelújítás – három lány serénykedik. Elöl púpjuk, hátul púpjuk, kékben vannak és a szalmozó kocsi közt szórólapokat osztogatnak. A mellükön embléma: K and H...

Rendőrfőr ballag a zebrán, hárman vannak. Egyik sem szól a szabálysértésért: állampolgár a veszélyeztetett úttesten, a záróvonalon túl...

Mártonffy

ERŐS PÁRT SIKERES KONGRESSZUSA

Az alábbiakban részleteket olvashatnak a Munkáspárt kongresszusán elhangzott és az írásban benyújtott felszólalásokból

Kalapos Mária, BÁCSALMÁS:

„Mi, a Munkáspárt azon alapszervezetei és tagjai, akik kivontuk magunkat a frakciós tevékenységet folytató Bács-Kiskun megyei elnökség irányítása alól, elfogadjuk és elfogadásra ajánljuk kongresszusunk mindhárom dokumentumtervezetét.

1. Egyetértünk azzal, hogy kezdeményezzük tagságunknak: a lehető legrövidebb időn belül vegyünk fel a Magyar Kommunista Munkáspárt nevet.

Azt akarjuk, hogy ország-világ tudja: a kommunisták mi vagyunk és nem más.

Egyenes gerinccel és emelt fővel mutatjuk fel tiszta elveinket és a kapitalizmus kihívásaira adott válaszainkat.

2. Elfogadjuk választási programunk irányelveit, amelynek minden szava arról szól, hogy mi kommunisták vagyunk! Meg akarjuk változtatni a világot!

Azt akarjuk, hogy 'a szegények, a szerények, a kalmárságra bambák, a csak azért is tisztességesek', ismét emberi életet éljenek!

3. Elfogadjuk kongresszusunk határozattervezetét, mert egyetértünk:

- a helyzetértékeléssel,
- más pártokhoz való viszonyunk meghatározásával,
- eddigi tevékenységünk értékelésével,

- és azzal, hogy pártunk belső helyzetét normalizálni kell!

Ha ez utóbbit nem tesszük meg, akkor: - nem vagyunk méltók vállalandó nevünk viselésére, - és hiába fogadjuk el programunkat, nem lesz erőnk a végrehajtásra.

De a határozat elfogadása kevés! Tennünk is kell!

Ezt a munkát helyettünk nem végzi el senki! Ez a mi dolgunk! Otthon! Mi, Bács-Kiskunban, sajnos már tudjuk, hogy ez mennyire embertelenül nehéz. De minden gáncsoskodás, megfélemlítés és a többi ellenére mi a többséggel haladunk és vállaljuk a ránk váró feladatokat!

De félünk is, hogy komoly nehézségeink lesznek, bár a megye tíz választókerületéből ötben jelen vagyunk. Nehéz lesz a jelöltállítás, választási anyagaink célba juttatása, a kopogtatócédulák összegyűjtése.

Ezért arra kérünk benneteket, elvtársak Bácsban, Baranyában, Somogyban és mindenütt, ahol rombol a pártellenzék, vegyütek kezünkbe a sorsunkat, de gyorsan!

Ha találkozunk olyanokkal, akik nem velünk, a többséggel vannak, merjünk elfordulni tőlük! Tudatosítsuk, hogy a kommunisták mi vagyunk!

Keressük egymást, hogy összefogassunk, hogy megszervezzük 'élni is kevés erőnk'!

Ha mi nem tesszük ezt, akkor ők ezután is ránk hivatkoznak, a mi vállunkon állva, a mi pénzünket használva örölnék bennünket!

Mindannyiunknak el kell tudnunk dönteni, hol állunk! Akik velünk, a többséggel vannak, ezt mondják ki!

Akik nem tudnak vagy nem akarnak velünk tartani, azok távozzanak! Ha önszántukból nem mennek, szabadítsuk meg tőlük a pártot, zárjuk ki őket!

Ezeket a lépéseket azonban nekünk kell megépíteni elvtársak helyben, a kongresszus határozatára támaszkodva!"

Szabó László, BUDAPEST:

„A Munkáspárt tizenhat éve – szinte a rádió-, televízió-, a sajtó által karanténba zárva, az agyonhallgatás módszerével gúzba kötve – létezik, működik. A tizenhat év során a társadalom egy-egy rétegének érdekeit képviselő pártok megszűntek, más pártokba beolvadtak. Mi pedig minden viszontagság közepette léteünk, működünk.

Az évek során több alkalommal meg tudtuk szólítani a társadalmat, a választópolgárokat. Olyanok is támogattak minket felvetéseinkben, személyek és szervezetek, akik és amelyek egyébként nem támogatnak bennünket, időnként ellenségesen lépnek fel velünk szemben.

Érdeklünk, hogy a Munkáspárt mindenkor rendelkezzen

markáns – a Magyar Szocialista Párttól eltérő – politikával. Így nagyobb támogatást szerezhettünk, a választók nagyobb számban támogathatnak minket. Fontos, hogy az emberek értsék, hogy a kommunisták mi vagyunk. Ezért egyetértünk és támogatjuk, hogy a párt neve Magyar Kommunista Munkáspárt legyen!

A választások, népszavazá-

sok alkalmával a választópolgárok 50-60 százaléka nem megy el szavazni. Vajon ezzel a távolmaradással fejezik ki véleményüket a politika iránt?

Mindez és számos ellentmondás jellemzi a magyar közéletet. Ennek ismeretében mondhatjuk, hogy ha a Munkáspárt ott lenne az Országházban, számos esetben megakadályozta volna vagy javaslatával csökkentette volna ezeket az ellentmondásokat.

A Munkáspárt képviselői a milliárdos vagyonszerzés helyett mindenkorai választói érdekeit tartották volna szem előtt."

Espár István, SZÉKESFEHÉRVÁR:

„Thürmer Gyulát nekünk nem szeretni kell, hanem megbecsülni. Megbecsülni, mert tizenhat éve vezeti a pártot, minden külső és belső támadás ellenére helytáll. Ugyanezt elmondhatjuk az elnökség több tagjáról is.

A párt egészére nézve óriási károkat okozott az ellenzék viselkedése. A kommunista mozgalom története bizonyítja, hogy a pártegység megbontása mindig a kommunista párt gyengítését hozza magával.

Ezért kérjük a másként gondolkodókat, a megtévesztett és félrevezetett párttagjainkat, vizsgálják felül álláspontjukat és álljanak a 21. Kongresszus mellé, dolgozzunk együtt a határozatok végrehajtásáért!

Néhány szó megyénkről: A KB 2004 novemberi hatá-

rozata – hogy a következő egy évben ezer fővel növeljük tagságunk létszámát – alapján Fejér megyére harminc fő jut. A 2004 decemberi központi egyeztetés óta húsz fővel növekedett tagságunk létszáma. Sajnos ugyanezen időszak alatt az elhunytak és kiléptettek száma 16 fő. Jelenleg a megyei párttagság létszáma 286 fő. Biztató, hogy folyamatban van 3-4 fő tagfelvétele. A pártépítő munkát folytatni kell, kiemel-

ten az életkor szerint idős tagokból álló alapszervezetekben. A fiatalítás sürgős feladat!

A választási munka folyamatos, mind a hét választókerületben van képviselőjelöltünk. Azon kerületekben, ahol kevés alapszervezet van, illetve párttagunk, ott a szomszédos kerületek kijelölt csapatai segítenek az ajánlószevények gyűjtésében. Ez a garancia arra, hogy az ajánlószevényeket mind a hét jelöltnek összeszedjük.

A választási pénz gyűjtése folyamatos, az ezres klub tagja 15 fő, ebből három fő pártonkívüli."

Major László, PEST MEGYE:

„A mai kongresszust megelőzte, hogy 2004 augusztusától belső pártviták kötötték le a tagság – aktívák – és a pártvezetők idejét, energiáját. Folyamatos vita után jutottunk a mai napig, ahol lezárjuk ezt az időszakot és előbbre lépünk.

A viták forrása a 2004. júniusi európai uniós választás, amely a Munkáspárt nem várt eredménytelenségét hozta. Megjegyzem, a munkánk után többet vártunk. Az események ezek után éleződtek ki a párton belül.

A 2004. június 19-én meg-

tartott KB-ülés értékelte az uniós választást, majd a KB egyöntetűen lezárta az eseményeket. Ezen a KB-ülésen a KB-tagok teljes bizalmat szavaztak Thürmer Gyula pártelnöknek.

Ennek ellenére ettől az időtől kezdve beindult a bel-

ső ellenzék aknamunkája. A Pest megyei párttagság többsége hitet tett és elfogadta a KB döntéseit. A megye párttagsága abban érdekelt, hogy szervezett, politikailag egységes Munkáspárt működjön. Fontos, hogy szervezetileg – politikailag egységes pártként induljon a 2006-os országgyűlési választásokon, ahol programját egyértelművé kell tenni a közvélemény előtt."

Győr Mátyás, BORSOD:

„Én nem a megyei elnökség jóváhagyásával, hanem alanyi jogon szólok hozzá. Borsod megye, Miskolc város kommunistái, párttagjai megszegték. Egyik oldalán a kommunisták, alapszervi titkárok, egyes megyei városi vezetők, párttagok, akik elfogadjuk a Munkáspárt politikai irányvonalát, célkitűzéseit, a Központi Bizottság többséggel hozott határozatait, a KB mellett állunk, betartjuk a szervezeti szabályzatot.

Szemben a másként gondolkodók – sajnos ide tartozik a borsodi KB-tagok többsége, megyei, városi vezetők, alapszervi titkárok, párttagok –, akiket a lázadók, hangadók – megkopott tekintélyükkel is befolyásolni tudtak.

A szervezeti szabályzatot szajkózzák, jogokat hangoztatnak, de a kötelességek felett szemet hunynak, például hogy a felsőbb pártszervek határozatait kötelezőek minden pártszervezet és párttag számára. A KB a két kongresszus között a párt legfelsőbb szerve. A KB joga a kongresszus összehívása.

Bízunk benne, hogy akik tévedtek, a lázadókhöz csapódtak, előbb-utóbb ezt belátják, akik pedig nem, azok elhagynak bennünket, vagy mi válunk meg tőlük. A vitát le kell zárni! Mocskolódásukat nem lehet tovább tűrni!

A 2006-os országgyűlési, a helyhatósági választások feladatai nem lesznek könnyűek, ezt a harcot meg kell vívni. Már most az elvtársaink közül többen mondják, hogy az országgyűlési választások második fordulóján nem mennek el szavazni, nem szavaznak a szocialista párt, de

a Fideszre sem. Nincs kisebb rossz!

A 2002-es helyhatósági polgármester-választás előtt Káli Sándor MSZP-s polgármester-jelölt eljött hozzánk, hogy a polgármester-jelöltünket lépessük vissza, szavazzunk rá s az MSZP jelöltjeire. Most – 2005 májusában – a Polgármesteri Hivatalhoz tartozó Miskolci Ingatlankezelő felszólított 15 napon belül a párt-helyiség elhagyására! Ez a szocialista párti lojalitás és a rájuk adott szavazatokért a köszönet?"

Előző heti közleményünkhöz kiegészítésként közöljük: a kongresszushoz írásbeli javaslatot nyújtott be Bor János (Győr).

Rudas Istvánné, BUDAPEST:

„Miből indult a vita? Abból, hogy a Munkáspárt egyedül induljon-e a parlamenti választásokon, vagy szövetségben más baloldali szervezetekkel? Ne legyünk farizeusok és Janus-arcúak! A belső ellenzék az egyedüli erőt az MSZP-ben látja, szerintük együttesen kell legyőznünk a Fideszt!

Nem tehetjük, elvtársak! A Munkáspártnak nem fűződik érdeke ahhoz, hogy valamilyen tőkés pártot támogassa a választásokon, nem csaphatjuk be saját népünket! Nekünk nem mindegy az, hogy hogy jutunk be a parlamentbe.

A tizenhat év megmutatta, hogy nem képesek másra, csak egy roncs társadalom létrehozására, melynek eredménye hárommillió szegény, tartós mun-

kanélküliség, a közbiztonság romlása, a koldusok és a hajléktalanok sokasága. Egyedül indulunk a választásokon, mert a Munkáspárt az egyedüli antikapitalista párt. Nyíltan vállalja a tőkés rendszer túlhaladásának szükségességét. Nem fogadjuk el, hogy a demokrácia, az emberi jogok és a kapitalizmus ikerpárok, ennek fordítottjára, melynek eredménye a kapitalizmus kereteit szétfeszíti.

És mi a teendő, ha egy pártagnak más a véleménye?

Egy párttag sok mindent tehet igazáért, a párt eredményesebb munkája érdekében. Mindenhol elmondhatja véleményét, ha kisebbségben marad, fordulhat a kongresszushoz. De kettőt nem tehet: nem frakciózhat és nem mocskolhatja saját pártját az interneten. Másrészt: nem fordulhat egy tőkés rendszerben polgári bírósághoz igazságszolgáltatásért pártja ellen!

Megítélésem szerint a vita elfajult, gondolják meg a barátok és tanácsadók, hogy ez a polgári bíróság megoldás-e. A pártba van visszaút, de nem a bíróságon keresztül. De akik odafordulnak, azoknak nincs, és a párttagság megvetését fogják élvezni."

Kiss Lászlóné, KECSKEMÉT:

„A kecskeméti önálló szervezetet képviselem. Ez az alapszervezet 2005. május 3-án alakult 22 fővel. Közvetlenül a Központi Bizottság irányítása alá helyeztük magunkat, tekintettel arra, hogy a megyei és városi vezetés szembehelezkedett a Központi Bizottsággal, az ellenzék oldalára állt.

Sorozatosan kihagytak minket a döntésekből és nem hallgatták meg a véleményünket.

Amikor a központban bejelentettük, hogy új alap-

szervezet vagyunk, kiderült, hogy Kecskeméten több alapszervezet van. Októberben egyesültünk és májusig nem történt változásjelentés.

Alapszervezetünk megalakulásáról ajánlott levelet írtunk. Ezt a levelet a megye vezetése nem vette át. Velünk viszont közölte, hogy nem engedélyezi alapszervezetünk létrejöttét, s lecseréli a párt-helyiséget zárját. Most megpróbáljuk felvenni a kapcsolatot a megye többi párttagjával, s dolgozunk a választások sikeréért."

FÖLDREZGÉS

(Folytatás az 1. oldalról)

– Aha! – bölintok, de még mindig nem igazán világos előttem, hogy vajon milyen rezgések is jönnek fölfelé a talaj úgynevezett „mélyrétegeiből”? És hogy ebből a vezeték segítségével hogyan is csinálnak „mélységi térképet”?

Na, de erre nem is Zolinak kell válaszolnia – inkább kezdjük meg ezzel kapcsolatban az illetékeseket! Annál is inkább, mert azt beszélik a Pest megyei népek, hogy ezekért a kutatásokért napi 8-10 milliót (!) kap a Ges a megbízó cégtől, a MOL-tól. Hát ennyi pénzért már érdemes a parasztemberek lelkébe belegázolni. Vagyis a földjébe, de hát a gazdembereknél ez lényegében egyre megy.

Remegő házfalak

Szénhidrogén-kutatások Pest megyében. Jelen esetben Monor és Nyáregyháza térségében, a megye délkeleti részén.

Vajon hogyan is néz ki ez a dolog közelebbről? Ennek nézete után egy borús délelőttön, amikor hűvös eső permetez az egész tájon. Am a Geseseket ez sem érdekli. Csak dolgoznak, kutatnak rendületlenül.

A legelső dolog, ami leginkább szembeötlik (vagy inkább fülbe), az a mély tónusú rezgés, mely szinte az ember gerincét és idegeit pendíti meg. Mintha egyszerre legalább tíz nagy teljesítményű hangfal irtatlan basszusa bombázná dobhártyánkat.

Pedig azok, akik ezt a zajt okozzák, még eléggé messze vannak. Kereselem, hol is lehetnek a Geses járművei? Megyek a fülem után. A dübörgés egyre erősödik. Vajon mik lehetnek ezek? Tankok?

Odaérek Zoliék portája elé. Zoltán meglát, és dühöngve kirohan.

– Most mondd meg! – kiáltja. – Megint nem hagyták a családot aludni. A három gyerek halálra rémült. Az éjszaka kellős közepén nekiálltak dübörögni. Ugyanúgy, mint most, azóta sem fejezték be. Nézd meg! Nézd a ház falát! Rezeg, mintha földrengés lenne!

Valóban. Pedig ezek a bizonyos rezgést keltő járművek több száz méterre vannak innen. Most már kezd derengeni bennem, hogyan készülhetnek azok a mélységi térképek.

Tovább megyek, és meglátom a konvojot. Elöl egy felderítő dzsip, mögötte négy irtatlan kerekű, hatalmas terepjáró halad. Majd zárásnak még egy dzsip. Lassan elmennek melletttem. A sofőrök udvariasan köszönnek. A járművek ajtaján a következő felirat: GES. Geofizikai Szolgáltató Kft. A címet és a telefonszámot már nem tudom kibetűzni, annyira apró betűvel van írva. (Talán nem véletlenül.)

Aztán a földes utcában megáll a konvoj. Az óriási terepjárók hasából vastag, súlyos karok bújnak elő, és ereszkednek le a földre. Majd a terepjáró szinte kitámasztja magát, és a karokat szó szerint nekifeszíti a talajnak, és szá-

pora rezgéseket kezd el kibocsátani magából. Bizsereg a talpam, érzem, ahogy a lábam alatt remeg a föld.

Aha! Most már értem az egészet. A gépből a rezgések lefelé haladnak, a talaj mélyrétegeiről visszaverődnek, amiket aztán a vezeték fölfognak. Világos és lényegében zseniális. Csodálnám is a munkafolyamatot, ha nem lennének komoly fenntartásaim vele szemben. Mert ez bizony károkat okoz! Nem is akármilyeneket. A terepjáróktól néhány méterre öreg házak állnak, melyek falai amúgy is tele vannak repedésekkel. Na mondja nekem senki, hogy jót tett nekik a föld mesterséges remegtetése. Aztán mi a helyzet a víz- és gázvezetékekkel? És mi van a vízbázisokkal? Ezen a környéken sokan fúrt kutakból nyerik a vizet, búvárszivattyúval hozván a felszínre. Vajon nem károsítják-e ezek a mesterséges rezgések a létfontosságú vízbázisokat? Erre ugyan senki nem tud még válaszolni. Talán később, amikor már késő lesz.

Aztán a konvoj bekanyarodik az egyik gazda földjére, aki volt olyan felelőtlen (vagy pénztelen), hogy nem kerítette körbe. És az óriási kerek széttapossák a fiatal kukorica hajtásait, majd a gép karja belepaszírozzák a földbe a növényeket.

A vetés szélén M. úr ordítózik, tanúként híva az égietek.

– Kevesek vagyunk, mint a hajnali harmat! – kiáltja. – Itt tekerednek a vezeték a kertünkben, az engedélyünk nélkül, és nem tehetünk semmit. Mehetünk panasza az úristenhez...!

– Kártérítés lesz! – mondja később a vonatnál az egyik szőlősgazda.

– Ha kifizetik... – teszi hozzá fejszóvalva.

Aztán elvonul a környékről a konvoj. De még sokáig lehet hallani a dübörgését. És az állomáson látom, hogy még a vasúti sínek alatt is átfúrták a jellegzetes sárga vezetéküket.

Sajtónyilatkozat helyett

Hallgattassék meg a másik fél is! Mondja csak el a véleményét, a saját szempontjait, így kívánja a korrektség. Ezért

jártam utána, és nyomoztam ki a telefonszámát a Geofizikai Szolgáltató Kft-nek. Ott Molnár Imre kutatási igazgató azt mondta, hogy nem mond semmit. Vagyis, hogy ő ebben a témában nem nyilatkozhat, kevesebben meg inkább a megbízójukat, a MOL-t.

Azért eléggé érdekesnek tűnik ez, nem? Az, aki elvégzi a munkát, nem mondhatja el, hogy mit csinál. Pedig igazán nem rejte dolgoztak! Országvilág tudott róluk, miért csodálkoznak hát, hogy az emberek tudni akarják, vajon, mit is csináltak?

Na jó. Megkerestem a MOL-nál Regős Ferencet, aki szintén nem nyilatkozott, hanem tovább irányított az MOL (Magyar Olajipari Részvénytársaság) sajtóirodájára. Itt Bacsúr Györgytől, az iroda munkatársától kértem e-mailben egy írásos sajtónyilatkozatot, amelyben elmondandó, hogy milyen olajkutatási munkákat végeznek Pest megyében, és hogy milyen jogi alapokon dolgoznak a magántulajdonban álló területeken.

Bár én kértem tőle egy személyes találkozót is, ám ő ezt elhárította, mondván elégséges tájékoztatást tud adni levélben.

Am mivel ez a sajtónyilatkozat a mai napig nem érkezett meg a szerkesztőségbe, ezért kénytelen vagyok arra hagyatkozni, amit Bacsúr úr a telefonban közölt velem. A következőket mondotta:

– A MOL megbízásából szénhidrogén-kutatásokat végez a Geofizikai Szolgáltató Kft. Pest megyében, konkrétan Monor térségében. Minden gazdát előre kiértesítettünk írásban, aki érintett lehetett ezekben a munkákban. Tehát tudniuk kellett róla, hogy jövünk. Bizonyos telkekre, magántulajdonban levő területekre pedig azért kellett bemenünk, mert csak így tudtunk teljes lefedést adni a kutatásokhoz. Erről a tulajdonosoknak tudniuk kellett, és be is kell minket oda engednie. Erre felhatalmazást ad nekünk a Bányatörvény, mely kimondja, hogy a föld tulajdonosának kötelessége túrnia az ilyen jellegű kutatási munkát. Am mi azért

igyekszünk a lehető legkisebb kellemetlenséget okozni az embereknek. És ha netán valamilyen kárt okoznánk, akkor a tulajdonost mindenképpen kártalanítani fogjuk!

A vízbázisok károsodását firtató, illetve a házak falaiban keletkezett esetleges károkat illető kérdésekre Bacsúr György már nem tudott válaszolni.

Monor környékén még napokig lehet hallani a jellegzetes dübörgést, többnyire éjszakánként. Mindig másfelé, az ott lakó környékeliek nagy örömmel. Most azok nem alszanak néhány napig, s aggódnak a számukra szinte megmagyarázhatatlan vagy alig magyarázható szokatlan események miatt.

De vajon mit hoz a jövő? Mert mi van akkor, ha a kutatás netán eredményes? És tényleg olajat találnak Pest megyében?

Fort András

A külföldi munkavállalás buktatói

Napilapjainkban, színes magazinokban nap mint nap megtalálhatók azok a hirdetések, melyek vonzó és csodálatos környezetben lévő, idős embereket váró otthonokat kínálnak mindenki számára. Sajnos ezekről a létesítményekről több esetben kiderült, hogy amit hirdettek, annak fele sem igaz, s a beköltöző pocskék körülmények közé került, a továbblépés minden lehetősége nélkül, mert minden megtakarított pénzt ide adta le, s a házat-otthonot üzemeltető tulajdonos ezt felhasználva vagy egyszerűen eltűnik, vagy fizetőképtelenné válik, aztán utána az özönvíz. A befizetett pénz visszaszerzése több éves hercehurca, rétestésztaként nyúló polgári peres eljárás után sikerül csak, már ha sikerül. S hogy a kárvallott idős ember ez idő alatt milyen lelki és testi szenvedéseken megy át, azt azt hiszem, nem kell részleteznem.

Őket otthon verték át, de mi van azokkal, akik külföldön vállalnak munkát, s odaérkezve a csábító ajánlatból csak romokat találnak? Így járt a születésznő képzettségű E. Judit, a Líbiát és az Egyesült Államokat is megjárta és ott is dolgozó, magasan képzett ápolónő, akit úgy vágta át, ahogy az a nagykönyvben írva nagyon. Mindezt Angliában, 2004-ben.

Íme a történet:

E. Judit egy ismerőse révén értesült arról, hogy egy Crown Nursing Homes” Oxfordshire-i szervezet ápoló nővéreket keres és alkalmaz, általában három éves munkaszerződést kötve velük. A Crown Kft. (?) budapesti Szt. István parki irodáját felkeresve és egy meghallgatáson átesve aláírta egy munkaszerződést 2004. április 2-ától 2007. április 7-éig, majd a szükséges iratokat beszerelve repülőre ült és megérkezett leendő munkahelyére, Oxfordshire-be.

A munkaszerződést Budapestén a kft. nevében Barbara Kissová (Kiss Barbara) írta alá egy bizonyos David Wilson úr jóváhagyásával, akit információ szerint a londoni Magyar Konzulátuson is ismernek. Mellesleg a munkaszerződésen nincs pecsét.

E. Judit tehát megérkezett az ápolóközponttól négy kilométerre található 24 szobás nővérszállóba, ahol 1 fürdőszobát, 1 WC-t, 1 fürdőszobát WC-vel, 1 konyhát és mosóhelyiséget talált, s a számára kijelölt kb. 2 x 2 négyzetméteres parkánylyukerű szobát havi 240 fontért, melynek összegét majdani fizetéséből vonják majd le a „törvény szerinti kötelező levonások elől”. (Számomra ez azt jelenti, hogy ez a levonás fizetési kimutatásában nem jelenkezik, vélhetően nem adózott. Hm...)

A munka már másnap reggel megkezdődött, heti 70 órában – három beosztásban 13 óra, illetve 6 és fél óra, éjszaka 11 óra – mely abból állt, hogy ebben az időszakban általában hét idős beteget, nehezen kezelhető, teljesen mozdulatlan békát kellett megmosdatni, felöltöztetni, szobáját rendbe tenni, reggelijét elké-

szíteni, tolókosiba ültetni és kitolni a társalgóba.

Ami E. Judit számára döbbenetes volt, az az, hogy az értelmileg és szellemileg kezelhetetlen és a fertőző húsevő baktériummal (MRSA) fertőzött, gyógyíthatatlan beteg egy teremben feküdt a

Vízumkérelem beadásáért sorban állók az USA budapesti nagykövetségénél

mozgáskorlátozóval. Nap mint nap együtt voltak a többiekkel, edényeiket együtt kellett (?) mosogatni másokkal, mint ahogy váladékkal fertőzött ruhájuk is együtt került mosásba. (Közvetlenül: ha ez egy magyarországi körházban, ápolási központban történik, a felelőst nagy valószínűséggel páros lábbal rúgják ki.) No, de ez a csodálatos Anglia, ahol varázslatosan zöld a fű és az álmok hazája. Már akinek, de azért ne általánosítsunk, van akinek az, van akinek nem.

E. Judit tehát elkezdett dolgozni és munkáját olyan gépek is „segítették” vagy segítettek volna, melyek a beteget mobilizálják. Igen ám, de ezen szerkesztőjének megfelelő kezelés, oktatás híján roppant veszélyesek – mechanikus gépek – és megmozdításuk teljes erőfeszítést igényel.

A hogyan és mikéntől egy hét eltelté után kapott némi oktatást egy erre kijelölt kolléganőjétől, aki – milyen kicsi a világ – szintén magyar anyanyelvű, s az a dolga, hogy az újaknak mindent megmutasson. No, ez a „megmutatás” körülbelül annyit ért, mintha egy kezdő autótanítónak oktatná azt mondaná: ez a kor-

mány, ez a sebességváltó, ez meg a fék, és ezeket tessék rendeltetés szerint használni. Pofon egyszerű, nem? Már akinek.

E. Judit megpróbált eleget tenni az otthon tanult szakmai elvárásoknak, többször szövéttette, hogy nem a munkaszerződésében, nem szakképzettségének megfelelő munkát követelnek tőle, ráadásul néhány megjegyzést tett az áldatlan közegészségügyi állapotokról.

Mindenre mi volt a válasz? Munkaadója többször megfenyegette közölte vele, hogy nem hagyhatja el az országot (!), mert aláírta egy szerződést. Na, és akkor mi van, kérdeztem én, mert egy szerződés két fél megállapodása, s ha az egyik az abban foglaltaknak nem tesz eleget, érvényét veszti, felbontható. De nem úgy, hogy ha te, a kis senki befogad pörös szadát, s majd én mondom meg neked, mikor távozhatsz.

„Modern” rabszolgaság századunk első éveiben és Dawid Wilson úr által képviselt „Crown Nursing Homes”-nél, akiknek mellesleg Angliában négy másik, az oxonihez hasonló ápolási központja működik, vélhetően nem kevés fontocskát termelve. De hogy minek árán, arról nem szól a fáma, meg különben is a kapitalista társadalom nem arról híresek, hogy a nekik dolgozók gondjaival, bajaival törődjenek.

E. Judit egy hónap után kilátástalannak ítélve a helyzetet, titokban megszervezte hazatérését, s mint egy körözött lótolvaj, úgy iszkolt el Angliából. Hazaérkezése után a vele történeteket ismertette a Magyar Köztársaság Külgügyminisztérium konzuli osztályával. Írt egy levelet, segítségüket, illetve tanácsukat kérve, hogy a Crown Nursing Homes ellen mely külföldi hatóságnál tehet munkajogi és büntetőjogi feljelentést.

A levél dátuma 2004. július 30., tehát nem tegnap írta. Válasz ez ideig nem érkezett.

S ezzel kapcsolatban van egy örültnek tűnhető ötletem: hazánkban már annyiféle vizsgálobizottság alakult, mint égen a csillag. Nem kéne egy olyan szervezetet létrehozni, mely a külföldön legálisan (!) munkát vállalókat próbálná meg képviselni, s az őket ért bizonyítható sérelmek ellen fellépni?

Tartok tőle, nem unatkozna-nak...

A Crown különben koronát jelent, de nem hiszem, hogy a Crown Nursing Homes, az angol korona éke lenne.

Veégh Ádám

A Munkáspárt postájából

Az Ezres Klub tagsági igazolványát megkaptam. Az alábbi javaslatom lenne.

Tudom, hogy sokan vagyunk, akiknek kevés jövedelme van. Nekem is csak 44 ezer forint a nyugdíjam. Mivel a jó idő beköszöntével kevesebb a számlák díja, meg tudok spórolni újabb tízezer forintot.

Kérem a Munkáspárt tagjait, hogy támogassák a klubot. A mostani helyzetben csak összefogással tudunk eredményt elérni.

Mi csak a tagság segítségével számíthatunk, és ismerve a helyzetet, támogatást csak a tagság adhat.

Szabó Balászné
Medgyesbodzás

A Munkáspárt nevének megváltoztatásával kapcsolatban javasolom, hogy legyen a párt neve: Magyar Kommunista Munkáspárt.

Indokaim röviden:

1. A magyar nyelvnek megfelelően tisztán, érthetően és hűen kifejezi a párt elvi álláspontját. Továbbá a hazával és a néppel szemben vállalt kötelezettségét és még sok mindent, amit Önök is bizonyára jól tudnak.

2. A „magyar” jelző is fontos, hogy bárhol a világban jól beazonosítható legyen pártunk. Úgy érzem, semmi nem szól a Magyar Kommunista Munkáspárt név ellen.

Balázs Gábor
Mohács

Mi, Mezőtúr város (Szolnok megye) I. számú pártalapszervezet kommunistái elítéljük a pártellenzék magatartását és semmilyen módon nem követjük az ő útmutatásukat.

Mi a Központi Bizottság döntését nagyon helyesnek tartjuk, hogy a pártellenzék kizárták a pártból. Errefelé is vannak nemtelen viták a párt nevének megváltoztatásáról és a jelenlegi pártvezetéssel kapcsolatosan. De mi azt mondjuk, hogy aki nem fogadja el a demokratikus centralizmust, az nem való a pártba.

Támogatjuk, hogy a Kommunista Kongresszus a párt nevét „Kommunista Munkáspárt” névre változtassa meg, mert mi is az egységre – az összefogásra – szavazunk, nem pedig egy álvitára, amely széthúzást és gyengeséget eredményez.

Göcző András
Mezőtúr

Kalandorok, szélhámosok országa lettünk?

Bármily szomorú, sőt kétségbeejtő, úgy tűnik, a címben feltejt kérdésre a válasz igen. Nem egyedi átvételekről van szó, hanem átgondolt, kimódolt cselekedetéről, amelyek elkövetői sokszor úgy tűnnek el „cégükkel” egyetemben, mintha sohasem léteztek volna. Óhatatlan a kérdés: hogy tehetik ezt meg?

Bizonyára sokan emlékeznek a sok évvel ezelőtti bauxitbetonból épült házak problémáira. Ezekről az épületekről az derült ki, hogy az építőanyag szilárdsága annyira csökkent az évek során, hogy a ház léte veszélybe került, természetesen a benne lakók is. Ha jól tudom, ideig-óráig, sőt hosszú évekig ez a probléma lekerült a megoldandó témák köréből.

Itt van viszont egy újkeletű építési anyag – egyfajta „speciális téglát” – körül kialakult, várhatóan több bíróságot megjáró ügy. Mindez azért, mert az ezt gyártó vállalkozó „termékét” az ország több pontján értékesítette, s az ebből épült családi házak – több mint ezer – alig egy év (!) után egymás után lakhatatlanná válnak. Reped a fal, leperog a vakolat, s a tulajdonosok éjszaka-kánként cipipeléshez hasonló neszekre ébrednek, annak ellenére, hogy ezt a hangot inkább kertjükben töltött békés estéiken szeretnék hallgatni.

Ami pedig egyszerűen döbbenetes, az az, hogy a vállalkozó, „cégét” felszámolva, megszüntetve, úgy tűnt tel, mintha sohasem létezett volna.

Aztán itt van a másik „csodátörténet”. Igaz, ez nem a szélhámosok kategóriájába tartozik, csupán azt jelképezi, hogy minél fejlettebb a technika, annál silányabb és elszúrta dolgokat produkálunk.

Színhely egy fővárosi utca, mely mostanság díszburkolatot kapott, s az a szerény egy éves évfordulót sem érte meg. Nem ám, mert szépen és jelentősen

felpúposodott, itt-ott-amott javítható, de valójában majd az egészet újra le kell rakni. A munkát elvégző vállalkozó hibáját elismerve újfélekiallan helyrehozni, pontosabban újra megcsinálni, de erre legalább másfél-két évet várnia kell. Az indok: az utca egyik oldalán olyan építkezések kezdődtek, melyek ezt lehetetlenné teszik. Pofonegyszerű nem? Az, hogy a várostervezés ez esetben hol volt, az is megérme egy-két kérészetlen mondatot.

A rossz és a hanyag, elszúrt munka példája – de sok van belőle – a Flórián téri felüljáró is. Alig egy éve újították fel, s máris olyan, mintha hosszú évek óta dűbörögne rajta a forgalom. Sebaj, kezdjük újra, de ilyenkor az ember kénytelen elgondolkozni azon, hogy mekkora forintmilliórdok repkednek ki ilyenkor a képzeletbeli ablakon.

S ha már az utknál tartotunk, nem árt pár szót ejteni az egyre viccesebb (?) „befoltozzuk a kátyúkat” című meséről. Tódozzuk, fódózzuk, de hogyan? Például úgy – ezt is részben vállalkozók végzik –, hogy az adott területen megjelenik egy kisteherautó, melyből kipatant egy fazon, kezében egy fándli, benne a kátyútöltő anyag, beleönti a lyukba, meglapogatja, aztán illa-berek, nádakerek. Mire az utca végére ér, két-három teherautó gondos és precíz „munkáját” újfént kátyúvá változtatja.

A kátyúk egyébként is mostani életünk szorgos kísérői, melyekről vicc is született, igaz, a gazdatüntetéssel kombinálva:

Japán turista Budapesten tartózkodva anxiot küld édesanyjának: „Kedves édesanyám! Budapest csodálatos, kedvesek az emberek, nagyszerűek az ételek, de az utakon annyi kátyú van, hogy a lakosok traktorokkal, nem autóval járnak.”

Veégh

A kongresszus hangulatáról

Többszörösen nehezedett rám ennek a kongresszusnak a hangulata.

Pár éve rendeztettem az iratimat, s csodálkozással vettem tudomásul, hogy én 1930 augusztusában Csepelen láttam meg a napvilágot. Túlteve magamat a csodálkozásom, mindent elraktam – s ment tovább az élet.

De most, hogy készültem eme felleghárba, jutott eszembe, hogy én a 75 év alatt soha nem jártam Csepelen.

Ismerem történetét – írásokból, filmekből, történelemből, elbeszélésekből, de szegény ide, szegény oda, pesti lévén csak ennyi a kapcsolat.

Gondoltam, szép találkozás lesz 75 év után a „szülőfalumal” – mert ugye, akkor még az volt. Meg is remegett a szívem egy kisé.

Elindult a gyorsvasút (most ültem rajta először). De már más gondolatok jártak az eszemben: a hely, a helyiség – ahol majd egy napot töltünk azzal, hogy megvitassuk jövőbeli teendőinket, hogy határozatokhozunk, hogyan tovább – mi legyen a párt új neve, ami jobban kifejezi a „munkás” eszmei értékét.

A munkás mindig vállalta egymásért a felelősséget – a szolidaritást – az összefogást. Hát most itt vagyunk abban a csarnokban, ahol még tizenhat évvel korábban több ezer ember dolgozott, s élt munkája gyümölcséből. Mindig bizonyított is.

Bizonyított akkor, amikor ennek a gyárnak kapujában hekteg ácsorgott, hogy munkát kapjon.

Bizonyított többször is a történelem során, és bizonyított akkor is, amikor jól ment a munkás sora. Ennek a felleghárna csodájára jártak külföldről is, a világ minden részéből.

Most itt vagyok. Furcsa látni a hatalmas, üresen kongó csarnokot, az olajporos padlózatot és a homályos üvegablakokon beszűrődő napfényt. Abból a kerületből jöttem, amelyiknek válaszolnia kellett a csepeliek üzenetére – a Váci útról – vagyis a közeléből.

Varázslatos volt számomra ez a hely. Gondolataim elkalandoztak. Elképzeltem, mit mondanának azok a munkások, akik itt dolgoztak – nem a negyven év alatt – előtte! Milyen hasznos tanácsokkal látnának el bennünket – mire emlékeztetnének az eltévelyedetteket, s mire biztatnák a fiatalokat? S láss csodát! A fal, a csarnok megtette hatását. Tiszteletet parancsolt.

Akik elmentek, önszántukból tették – a falak ezt parancsolták nekik.

Akik véleményt mondtak – tudták meddig és hogyan.

A fiatalok kiállása elismerésre készített. Gratulálok és köszönöm nekik. Minden tekintetben felkészültek voltak.

Örülök, hogy a kongresszus úgy hozta meg határozatait, ahogy azt tette. Remélem ez a „június 4-ike” hatás eltart a választásokig. Segít bennünket a munkában és a józan gondolkodásban.

Elfogadtuk az új név javaslatát. Fejezze ki szóban is, hogy mi kommunisták vagyunk. Hiszen eddig is azok voltunk. Úgy éltünk és dolgoztunk – így is ismertek bennünket.

A mestert nem a neve tette mesterré, hanem a munkája!

Goller Lászlóné
Budapest

A Munkáspárt egészségére...

Nem kisebb emberek földije, mint Moldova Györgynek, csak éppen előbb született Varga Lajos. Mondjuk, úgy tíz évvel. De gyermekéke Kőbányán telt el. Szülei ottani proletárok, még a harmincas évekbeli párttagok, édesanyja pedig éppen a Vörös Segély

Varga Lajos

pénztárosa volt. Ott a kolónián, ahol az emberek nehezen megkeresett, összegyűlt pénzüikkel a kommunistákat támogatták. Ahol meghallották a kérő szót: „Eltárs, segítsd a lebukottakat”...

S a kedves Varga néni ötven fillért adott egy bélyegért – s milyen nehéz volt megkeresni azt az ötven fillért, amikor az építőiparban a hetibér 14 pengő volt! De számosan voltak, akik segítettek a szenvedőket, a szervezetet, a Vörös Segélyt, bizva abban, hogy a jövő segítik. De hol van már az az idő, és hol a bebörtönzött kommunisták?

Varga Lajos azonban közöttünk jár, nyolcvanévesen, és emlékezik a négy polgárra, s hogy fogtechnikus szeretett volna lenni, ám a szeme miatt „csak” kőművesnek állhatott. Mégpedig a Detre Sándor építési cégnél!

Aztán az emlékek közt feltűnik a Martinovics téri párthelyiség, az akkori szocdemeké, majd az ifimozgalom, a 42-es márciusi tüntetés a Petőfi-szobornál, a Wesselényi utcai felvonulásuk. Amikor is a falak riadtan verték vissza hangjukat: „Papírmandrág, facipő – hungarista szedő jövő” – skandálták az ifik, mire a nyilas ellentüntetés a Dohány utcából válaszolt: „Záli lesz a marokszedő, Kóbi a kaszas” – aztán összekaptak, „jóízű” verekedés kerekedett a találkozózóból! Helybenhagyták a nyilasokat!

Majd az üldözötték postása lett a háború alatt Varga ifjú-

munkás: az Ipoly utcai csillagos házba leveleket, pénzt, borítékot hordott. Meglehet, általuk életeket mentett! És tengernyi szenvedés, bujkálás után jött a felszabadulás, a szocialista rend, és a valamikori ifit Vörös Akadémiára küldték! A Műszaki Gumigyárból az Orionba került, a szállítási osztály vezetőjének.

– Nekem mondhatták, hogy tönkrement a gyár a rendszerváltásra – emlékezik. – Persze, hogy tönkrement, amikor a svéd meg az egyéb exportokat leállították, Oroszországgal a kormányfő nem engedett kereskedni! Addig ügyeskedtek, amíg gyarmattá lettünk, virágzó ipari ország múltán. Végül eljöttem nyugdíjba. De azt meg kell mondanom, hogy 1941-től nem voltam párt nélküli! Nekem mindig volt pártmunkám, tudtam, hol a helyem.

És ott találták az idei májusi ünnepen is, a munkáspárti nagygyűlésen a Városligetben. Igazi, régi májusi hangulatot keresett és talált.

– Végighallgattam a Thürmer-beszédet, és úgy gondoltam, megnézném a szomszédomban a szakszervezeteket, az MSZP-seket. Vajon mit mondanak ott az embereknek? Üldögélek közöttük a padon, egyik fejem a másik után szónokol. Egyszer csak meglát a Gyurcsány, oda-inti a pincért és küld nekem egy pohár sört. Na, lám, itt is becsülnek az öregeket, gondoltam, amikor megérkezett az ital. Felálltam és megköszöntem, mondtam: miniszterelnök úr, most a Munkáspárt egészségébe ürítem a poharat...

Nézett a kormányfő nagy szemekkel, és mielőbb elment a kíséretével. Már nem várta meg ezek után, mit is mond hozzászólásában Varga Lajos.

Pedig érdekes volt, edemes lett volna végighallgatni!

M. M.

Júliusi teendők a házikertben

E hónap folyamán minden természetű növényünk meghálálja a

gondoskodást, azaz a kielégítő táplálást és a megfelelő növényvédelmet is. Most már különösebb korlátozás nélkül alkalmazhatjuk a kiváló gomba- és baktériumölő tulajdonságú réztartalmú szereket az alma és a körte védelmére is, mert ettől az időponttól kezdve már nem fejtenek ki perzselő hatást, a gyümölcsök viaszos bevonatát nem kezdik ki. Ugyanakkor a növényvédelmi teendők pontos végzésével tudjuk csak biztosítani a jövő évi termés alapját jelentő rügydifferenciálódás megvalósulását, zavartalan lefolyását. A permetezésekhez ezúttal is a *Bordói lé + kén* elnevezésű permetezőszert javasolom, miután a rézzel és a kénnel szemben még sohasem alakult ki rezisztencia a kórokozók egyikenél sem. Ha csak réztartalmú szert alkalmazunk, úgy elsőként a *Fungurán* – OH márkanevű szert javasolom, amely a Heves megyei Növény-

egészségügyi és Talajvédelmi Szolgálat által végzett kísérletek szerint egyedülálló esőállóságával párját ritkítja. A különféle molyok ellen továbbra is a *Dimilin* vagy a *Fendona* márkanevű szert javasolom, mivel azok kizárólag és csakis a leveleket és a gyümölcsöket károsító kártevőket irtják, azaz környezetbarát növényvédőszer. Ezek hatását fokozhatjuk a tapadáts javító szerek valamelyikével, például az *Agrollal*, a használati útmutatóján javasoltak szerint. A fára törekvő hernyók és rovarok ellen a biotermesztésben jó eredménnyel alkalmazható az egérfogó ragasztó, amelyet egyszerű kétrét hajtott és a fa derekára kötött hullámpapír övre kenni úgy, hogy az ne folyhasson le, azaz V alakúra formált papír középebe, valamint annak a fával érintkező szélére. A ragasztót hetenként fel kell frissíteni. A paprika és a paradicsom vegyszeres védelme helyett most már a kártevők kizárásos módon való távoltartását kell megfelelő módszernek tartani, amely minimális árnyékoló hatású anyagokkal sikeresen valósít-

ható meg, például függönyanyagok, sűrűbb szövésű raschelhálók vagy szunyogháló segítségével. Megfelelő védelem híján ugyanis a gyapottok bagolylepke érzékeny veszteségeket okozhat. A zöltségfélék többsége alapvetően a hónap folyamán növeli igen jelentős mértékben termésének tömegét, aminek következtében tápanyagigényük kielégítése szinte mindnapos tevékenységünk kell, hogy legyen. Most és ezúttal is tápanyagokkal célszerű biztosítani a növényfajonként összeállítható tápanyagellátást. E célra jól megfelel az *Alginit* 8-10 százalékos oldata, amit előző nap készítsünk el és mindig csak benedvesített talajra öntözzük ki.

Júliusban fordítsunk több figyelmet a fák koronájának és a jövő évi termések alakítására. A szellős, átlátható koronák biztosítása céljából az új hajtások mennyiségét és arányát is felül kell bírálni. Ennek során távolítsunk el minden olyan hajtást és ágat, amely a fa koronájának belsejébe irányul s azt beszűríti. Ez a művelet ugyanakkor ne

eredményezzen csupasz ágakat, ezért egymástól arasznyi távolságra neveljünk ki úgynevezett termő képleteket, nyársakat és dárdatakat. Gyakran a vízajtások rövid, 10-15 cm-re történő visszavágásával is elérhetjük ezt. Az ostonrúd képződését pedig a friss hajtások visszacsipése révén akadályozhatjuk meg, ezzel a termő képletek kialakulását is elősegítve. Vastagabb ágakat csak elengedhetetlenül fontos esetben távolítsunk el. Ilyen eset lehet a fa megfiatalítására irányuló elképzelésünk. Ez esetben viszont célszerű a fokozatos megfiatalosítás módszerét alkalmazni, amely abból áll, hogy a fa koronájából csak a legkevésbé életképes ágakat távolítjuk el, példának okáért a minden másodikat. Ez esetben a következő évi termésmennyiség is alig csökken s az új koronaágak kineveléséhez szükséges tápanyagok is rendelkezésre fognak állni a képződő asszimilátumokból.

(Folytatjuk)

Cs. Nagy László

